

[Clausager.]

hvad der taler for og imod, og var naaet til det Resultat, at en Diskontoforhøjelse var rigtig, og derefter havde Banken, saaledes som det er sket, „uden videre Vrøvl“ iværksat Forhøjelsen. Det tyder jo paa, at den højtærede Handelsminister ikke har gjort meget Vrøvl, naar de uden videre Vrøvl havde forhøjet Diskontoen.

Handelsministeren hverken angreb Forhøjelsen eller forsvarede den hin Dag, men havde travlt med at fralægge sig Ansvaret. Han sagde ved den Lejlighed, at Diskontoen fastsættes ikke af Regeringen.

„Hverken Finansministeren eller jeg havde noget Kendskab til den paatænkte Diskontoforhøjelse før i Forgaars.“..... „Diskontoforhøjelsen er altsaa ikke Udtryk for nogen ændret Rentepolitik fra Regerings Side.“

Han holder altsaa, forstaar vi, Regeringen saa at sige helt udenfor og lægger hele Ansvaret over paa Banken. Jeg spørger: Er det rigtigt, og er det Meningen? Saaledes stod Handelsministeren hin Dag, denne ellers djærve og haandfaste Mand, og nærmest vaskede sine Hænder, omtrent som Pilatus gjorde, og vist ogsaa med samme Ret. Vi ved jo alle sammen — det har vi hørt før —, at ifølge Reglementets § 25 skal der gives Meddelelse, hvorefter Handelsministeren og Finansministeren har Ret til selv eller ved en delegeret at deltage i Forhandlingerne; men naar Afgørelsen træffes, har de ikke Stemmeret; det er meget sandt, som Ministeren før sagde.

Men det er da givet, at som Ministeriets Repræsentanter har de nogen Indflydelse og maaske stor Indflydelse, saa meget mere som Nationalbanken efter den nye Lov i højere Grad er en Statsbank end før. Og det er da ogsaa muligt, at de har Indflydelse, eftersom der sidder en kær Partifælle som første Direktør, nemlig den socialdemokratiske Landstingsmand fhv. Finansminister Bramsnæs. Naar man tænker tilbage og genkalder i Erindringen radikal og socialistisk Oppositions Kritik af stedfundne Diskontoforhøjelser og af den daværende Finansminister, maa man rigtignok forundre sig over, at de nu kan tage paa det, som de gør.

Nu vil jeg ikke ligefrem sige, at den højtærede Handelsminister talte, som om han hverken havde Ære eller Skam i Livet, men jeg maa sikkert have Lov at fastslaa, at han talte, som om han havde været ude for et dybtgaaende Hukommelsestab angaaende Socialdemokratiets Fortid. Havde

man husket paa, hvorledes man gennemhaanede afdøde Finansminister Neergaard, naar Nationalbanken forhøjede Diskontoen i hans Ministertid, vilde den højtærede Handelsminister dog vist have skammet sig ved at fremstille sig som den skikkelige Hr. Uskyldighed. Men mener han, at det bør være saadan, skulde han efter min Opfattelse ikke være i Besiddelse af saa forfærdelig megen Æresfølelse, før han maatte føle Trang til at sige, at her havde Radikalsocialismen i sin Tid taget fejl og gjort en gammel hæderlig politisk Modstander den blodigste Uret.

Der kunde nævnes mangfoldige Eksempler paa det radikal-socialistiske Raseri imod Venstres Finansminister, naar Nationalbanken forhøjede Diskontoen. — Har vi Folkestyre eller Bankvælde? spurgte man. Vi har ingen Regering, raabte man. For at tage et typisk Eksempel skal jeg anføre, at Bladet „Social-Demokraten“ den 17. Januar 1924, samme Dag en Diskontoforhøjelse traadte i Kraft, skrev følgende, som jeg beder om Tilladelse til at citere:

„Hr. Neergaard svarede“, under en Forhandling, der fandt Sted en Tid i Forvejen, „at han ikke ønskede Diskontoforhøjelse og heller ikke troede, at den vilde være nødvendig. Men — føjede han til — Nationalbanken er her suveræn. Dette bestred imidlertid den tidligere Finansminister Brandes skarpt i Landstinget. Regeringen, sagde han, har altid haft den afgørende Indflydelse i denne Sag og bør have det. Nu har Hr. Neergaard altsaa — som sædvanlig — givet efter for Højfinansens Krav.“

Og for ikke at tilsidesætte de Radikale skal jeg nævne, at den forhenværende Justitsminister Zahle, der for Øjeblikket er Regeringens højt betroede Mand i det Landsting, der før Valget blev dømt til Døden, men dog ikke skal henrettes, foreløbig i hvert Fald ikke i de første 2—3 Aar, udtalte ved et Møde i Kerteminde — Referatet har jeg taget fra „Fyns Venstreblad“ for den 18. Januar 1924 —:

„Det er Nationalbanken, der har sat Diskontoen op. Dertil har den Ret, siger Hr. Neergaard. Formelt: Ja! Reelt: Nej!“

Og senere i Talen siger han:

„Hvis Hr. Neergaard med begge Rigsdagens Ting i Ryggen havde modsat sig Diskontoforhøjelsen, kunde den ikke have været gennemtruffet af Nationalbankens Ledelse. Ansvaret for, hvad der er sket, paahviler derfor Hr. Neergaard.“